

Νέα δομή των Ενόπλων Δυνάμεων ...η Εθνική λήθη και ύπαρξη του Στρατού της Τσαμουριάς "UCC"

Του Παναγιώτη Καράμπελα*

Πολλά έχουν γραφτεί και πολλά έχουμε διαβάσει τα τελευταία χρόνια και κυρίως τις τελευταίες ημέρες αναφορικά με την Νέα Δομή των Ενόπλων Δυνάμεων. Πολλές απόψεις με λίγες σχετικά διαφορές μεταξύ τους, πράγμα που ομολογουμένως δείχνει, αν μη τι άλλο, την ύπαρξη μιας διαμορφωμένης άποψης από τον ειδικό τύπο για το τι χρειάζεται σε γενικές γραμμές να γίνει για τον εξορθολογισμό της αμυντικής ικανότητας της χώρας μας. Και είναι κάτι θετικό, γιατί δείχνει και την ωριμότητα που υπάρχει σε μεγάλο μέρος των αναλυτών μας.

Όμως, υπάρχει και ένα ιδιαίτερος αρνητικό όσο και ανησυχητικό κοινό στοιχείο σε όλες αυτές τις αναλύσεις. Είναι δεδομένο ότι οι Ένοπλες Δυνάμεις της χώρας επί σειρά ετών μετά την πτώση του «Υπαρκτού Σοσιαλισμού» είχαν μείνει προσκολλημένες σε δομές παρωχημένες, δαπανηρές και εν τέλει αναποτελεσματικές...

Για πολλά χρόνια οι Ειδικές Δυνάμεις ήταν παραμελημένες, η έννοια της κινητικότητας και της μη στατικής άμυνας αντιμετωπιζόταν με ...άγνοια στην αρχή και διστακτικότητα στη συνέχεια. Η ανάγκη για αναδιοργάνωση, λοιπόν, άρχισε να υπάρχει από πολύ νωρίς και ξοδεύτηκαν πολλά κιλά μελάνι στον ειδικό τύπο με προτάσεις, παρατηρήσεις και πιέσεις.

Είναι γεγονός ότι από τα κυριότερα χαρακτηριστικά αυτών των προτάσεων ήταν η πολύ ορθή επιχειρηματολογία υπέρ του κλεισίματος πολλών στρατοπέδων και η συγκέντρωση των μονάδων τους σε λιγότερα αλλά μεγαλύτερα στρατόπεδα, όπου όσες τελούν υπό κοινή επιχειρησιακή διοίκηση να είναι -κατά το δυνατό- συγκεντρωμένες, με μεταφορά τους ταυτόχρονα στο χώρο ευθύνης της ΑΣΔΕΝ και του 4ου ΣΣ.

Το ιδιαίτερα, όμως, ανησυχητικό κοινό σημείο όλων των αναλύσεων βρίσκεται σε ένα μέρος της επιχειρηματολογίας αυτής. Σχεδόν όλες οι αναλύσεις, όχι μόνο του ειδικού τύπου αλλά και στρατηγικών ινστιτούτων, πολιτικών και στρατιωτικών προσωπικοτήτων, δεν παρέλειπαν να υπερτονίζουν την εξάλειψη πλέον απειλών από το Βορρά και την επιτακτική απομάκρυνση των Ενόπλων Δυνάμεων από εκεί, με την εξαίρεση ίσως κάποιων μικρών φρουρών.

Έτσι, είδαμε πρόσφατα ακόμα ένα άρθρο, αυτή τη φορά του από το κ. Θάνο Ντόκο γενικό διευθυντή του ΕΛΙΑΜΕΠ, όπου ονοματίζει μάλιστα μια προς μια τις χώρες του Βορρά που ΔΕΝ αποτελούν κατ' αυτόν καμία απειλή για την πατρίδα μας: Αλβανία, ΠΓΔΜ, Βουλγαρία. Αν και για την τελευταία δεν έχω κανένα ιδιαίτερο πρόβλημα να παραδεχτώ ότι όντως δεν αποτελεί ιδιαίτερη απειλή, παρά το 1.000.000 Τούρκων που διαβιούν αλλά και δραστηριοποιούνται πολιτικά εκεί, δεν μπορώ να πω το ίδιο για τα Σκόπια και πολύ περισσότερο για την Αλβανία.

Η ΠΓΔΜ τα τελευταία χρόνια έχει επιδείξει μια ιδιαίτερος οξύμνη ρητορική η οποία συνοδεύεται τόσο από συμβολικές, αλλά εξόχως προκλητικές, ενέργειες με σαφή ανθελληνικό προσανατολισμό, όσο και

από ανάλογες διπλωματικές κινήσεις, οι οποίες ανεξαρτήτως της επιτυχίας που έχουν, δηλώνουν την ευρύτερη στόχευση της χώρας αυτής. Σε αυτές τις κινήσεις πρωτεύοντα ρόλο έχει η σύσφιξη των σχέσεων της ΠΓΔΜ με την Τουρκία, με κύριο ρόλο να κατέχει και η στρατιωτική συνεργασία των δύο χωρών.

Στο ίδιο μήκος κύματος, αλλά με μεγαλύτερο περιεχόμενο και σαφώς περισσότερες προεκτάσεις, κινείται η στάση της Αλβανίας απέναντί μας. Οι διπλωματικές σχέσεις Τιράνων – Άγκυρας αναβαθμίζονται κατακόρυφα χρόνο με το χρόνο, με πολύ καλό συντονισμό των δύο υπουργείων Εξωτερικών σε κρίσιμα σημεία εναντίων της Ελλάδας. Αρκεί να υπενθυμίσουμε την ιδιαίτερη αναφορά στην...«γενοκτονία» των Τσάμιδων από τους «κακούς» Έλληνες στην ιστοσελίδα του Τουρκικού Υπουργείου Εξωτερικών, όπως και την παρέμβαση της Τουρκίας στην συμφωνία Ελλάδας – Αλβανίας για την ΑΟΖ. Την ίδια ώρα οι οικονομικές εξαρτήσεις της Αλβανίας από την Τουρκία, λόγω της μαζικής εισροής κεφαλαίων και επενδύσεων σε στρατηγικούς τομείς της οικονομίας, αυξάνονται. Στο δε στρατιωτικό σκέλος της συνεργασίας των δύο κρατών τα παραδείγματα είναι και πολλά και ενδεικτικά των προθέσεων και των δύο γειτόνων μας. Οι συνεκπαιδεύσεις, η ναυτική Βάση και η πρόθεση εγκατάστασης δυνάμεως τούρκων πεζοναυτών είναι οι κυριότερες γνωστές συμφωνίες, αλλά όχι οι μοναδικές...

Όμως, το θέμα ειδικά με την Αλβανία δεν τελειώνει εδώ. Η δραστηριότητα που υπάρχει αναφορικά με το λεγόμενο «τσάμικο» ζήτημα είναι μεγάλη. Σε επικοινωνιακό επίπεδο υπάρχει η συνεχιζόμενη προπαγάνδα στο εξωτερικό με παρεμβάσεις, εκδηλώσεις και lobbying, στο δε νομικό επίπεδο υπάρχει η προσφυγή των Τσάμιδων στη διεθνή δικαιοσύνη με βρετανικό νομικό γραφείο να έχει ανάβει την υπόθεση. Η δραστηριότητα των Τσάμιδων, βέβαια, δεν εξαντλείται εκεί. Η ύπαρξη του Απελευθερωτικού Στρατού Τσαμουριάς (UCC) είναι γνωστή στην ΕΥΠ από το 1999. Είναι γνωστό επίσης ότι στα μέσα της δεκαετίας που μόλις πέρασε, η ΕΥΠ είχε ζητήσει από την Αρχή Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων την άρση του απορρήτου για άνω των 100 Αλβανών για τους οποίους υπήρχαν πληροφορίες ότι ήταν οργανωμένοι εντός της Ελλάδας σε ομάδες των πέντε. Για την ιστορία να αναφέρουμε ότι, η Αρχή Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων όχι απλά αρνήθηκε το αίτημα της ΕΥΠ, αλλά το δημοσιοποίησε, προδίδοντας την πληροφορία στους Αλβανούς που απενεργοποίησαν τις τηλεφωνικές τους συνδέσεις...

Επιβεβαιωτικό της οργάνωσης που έχει γίνει στο εσωτερικό της Ελλάδας από τον UCC είναι και οι συνεχείς ανακαλύψεις νέων κρυπτών με στρατιωτικό οπλισμό για τον εξοπλισμό ομάδων μάχης, στα πρότυπα της «Κόκκινης Προβιάς», στις δασικές περιοχές γύρω από τις κύριες πόλεις της Βορειοδυτικής Ελλάδας (π.χ. Αύγουστος 2008, Σεπτέμβριος 2010 κτλ.), αλλά και τα αντίστοιχα καταγεγραμμένα περιστατικά σε Αθήνα, Πάτρα και Θεσσαλονίκη.

Σε όλα αυτά πρέπει να προστεθεί η πολιτική δραστηριοποίηση των Τσάμιδων στην αλβανική πολιτική σκηνή, με την φανερή και κρυφή υποστήριξη του Αλβανικού κράτους στις διεκδικήσεις τους, όπως και την ευρύτερη άνοδο του αλυτρωτικών και ακραίων στοιχείων στη γείτονα με προεξάρχουσα την «Ερυθρόμαυρη Συμμαχία». Αυτή η πλευρά του αναπτυσσόμενου ανθελληνικού εξτρεμισμού φάνηκε με το χειρότερο τρόπο στις 13 Αυγούστου του 2010 όταν δολοφονήθηκε στη Χειμάρρα ο Αριστοτέλης Γκούμας, επειδή μιλούσε ελληνικά! Αν και μακράν το χειρότερο περιστατικό, δεν είναι βεβαίως και το μοναδικό που καταδεικνύει την πίεση που νοιώθουν πλέον καθημερινά οι Βορειοηπειρώτες.

Τα ερωτήματα που τίθενται, λοιπόν, προς όλους αυτούς που με τόση ευκολία προσπαθούν να μας πείσουν ότι «ξεμπερδέψαμε με τους από πάνω», οπότε ας φύγει ο στρατός από εκεί, είναι πολλά:

- Δεδομένων των στοιχείων αυτών -και όσων άλλων είτε δεν είναι γνωστά, είτε δεν πρέπει να γίνουν γνωστά...δεν υπάρχει κανένας λόγος ανησυχίας για τις προθέσεις κάποιων εκ των βορείων γειτόνων μας και ειδικότερα από την Αλβανία;

- Σε περίπτωση μιας ελληνοτουρκικής σύγκρουσης, πώς θα αντιμετωπίσουμε μια απόπειρα ανοίγματος δεύτερου μετώπου (υπό τη μορφή αντάρτικου, κυρίως, και όχι τόσο σε επίπεδο τακτικού στρατού) στα μετόπισθεν είτε από πλευράς ΠΓΔΜ, είτε από πλευράς Αλβανίας, είτε και των δύο ταυτόχρονα; Δεν πρέπει να υπάρχει καμία απολύτως ουσιαστική δύναμη στη περιοχή, ή θα τρέχουμε τελευταία στιγμή αποσύροντας δυνάμεις από το 4ο ΣΣ; Και φυσικά οι βόρειες Μοίρες Κ/Δ θα έχουν ήδη αποσταλεί σε άλλες αποστολές ανατολικά, οπότε δεν μπορούμε να υπολογίζουμε ιδιαιτέρως εκεί...
- Επίσης, σε ποια χώρα δεν φυλάσσονται επαρκώς τα σύνορα και οι κοντινές σε αυτά πόλεις; Έχουμε συνειδητοποιήσει πόσο κοντά στα σύνορα είναι π.χ. η Θεσσαλονίκη αλλά και η για ενεργειακούς λόγους στρατηγικής σημασίας τοποθεσία της Πτολεμαΐδας;

Αλλά το κυριότερο το άφησα για το τέλος, καθώς έχει να κάνει με τα φοβικά σύνδρομα της χώρας μας και την εγκληματική της εσωστρέφεια γενικότερα. Δεδομένης της ύπαρξης της Εθνικής Ελληνικής Μειονότητας της Βορείου Ηπείρου, ενός γεωπολιτικού και γεωστρατηγικού «πατήματος» που άλλες χώρες θα... σκότωναν για να έχουν, πως ακριβώς προτιθέμεθα να αντιδράσουμε στην απευκαταία, αλλά όχι αδύνατη, εκείνη περίπτωση που ο εθνικισμός της Αλβανίας ξεφύγει από τα εσκαμμένα και με κάποια αφορμή -που εύκολα μπορεί να βρεθεί- ξεκινήσει μια εθνική εκκαθάριση των Ελλήνων της Βορείου Ηπείρου «για μια εθνικά καθαρή Αλβανία»; Σκοπεύουμε να επέμβουμε για να τους υπερασπιστούμε ή όχι;

Έχουμε εθνική πολιτική επί του ζητήματος ή θα παραδεχτούμε και επίσημα ότι το Βορειοηπειρωτικό είναι απλά -και κοντόφθαλμα- ένας ακόμα πονοκέφαλος, οπότε θα... «καλοδεχθούμε» μια έστω και τόσο δυσάρεστη οριστική «επίλυση» του προβλήματος, ανοίγοντας παθητικά απλώς τα σύνορα και κατευθύνοντας τους πρόσφυγες σε κέντρα υποδοχής;

Και σε μια τέτοια συγκυρία που το δευτερόλεπτο μετράει, αν τελικά επιλέξουμε να επέμβουμε, με ποιες δυνάμεις θα το κάνουμε ακριβώς;

Το 4ο ΣΣ θα αποδυναμώσουμε πάλι για να τρέξουμε;

Και πόσες μέρες θα χρειαστεί η μετακίνηση των επιλεγέντων μονάδων όταν κάθε ώρα -κυριολεκτικά- θα ξεριζώνεται κι ένα ακόμα ελληνικό χωριό της Βορείου Ηπείρου;

Τα παραδείγματα του εμφυλίου της Γιουγκοσλαβίας αλλά και του Κόσοβου είναι πολύ πρόσφατα για να τα αγνοούμε... Δεν είμαι αντίθετος στην μείωση των μονάδων στα βόρεια σύνορα και την αναδιοργάνωσή τους με περισσότερο βάρος προς ανατολάς. Με θλίβει, όμως, και με προβληματίζει βαθύτατα η σχεδόν σε καθολικό επίπεδο έλλειψη ή έστω η ετεροβαρής γεωπολιτική, γεωστρατηγική και τελικά εθνική αντίληψη με την οποία αξιολογούνται οι δυνητικές απειλές και προτεραιότητες της χώρας μας. Αλλά ακόμα πιο πολύ με ανησυχεί, με προσβάλλει ως Έλληνα και με εντυπωσιάζει η περιφρόνηση ή άγνοια -δεν ξέρω τι είναι χειρότερο- με την οποία αντιμετωπίζεται το Εθνικό ζήτημα της Βορείου Ηπείρου από τους Έλληνες του 21ου αιώνα...

Κακές γενικεύσεις του τύπου «δεν υφίσταται στρατιωτικής φύσης απειλή από την Αλβανία, την ΠΓΔΜ και τη Βουλγαρία και άρα οι σχετικές μονάδες πρέπει να μετακινηθούν προς τη Θράκη και τα νησιά του Αιγαίου» είναι πολύ επικίνδυνες και αποτελούν το σπόρο μελλοντικών δεινών...

Και πάλι θα τρέχουμε πανικόβλητοι καθώς θα αναρωτιόμαστε εξοργισμένοι «ποιος προδότης ήξερε και δεν είπε τίποτα»;

Πηγή ΕΛΚΕΔΑ

* Στρατηγικός και Πολιτικός Αναλυτής, συνεργάτης του Ελληνικού Κέντρου Ευρωπαϊκών και Διεθνών Αναλύσεων (ΕΛ.Κ.Ε.Δ.Α.) και της ραδιοφωνικής εκπομπής «Βόρειος Ήπειρος.GR» στον APT-fm 90,6.